

ผลการใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อความสามารถ
ในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

THE EFFECTS OF USING COMMUNICATIVE APPROACH SUPPLEMENTED WITH
TOTAL PHYSICAL RESPONSE ON ENGLISH SPEAKING ABILITY OF
MATHAYOMSUKSA 1 STUDENTS

ณัฐชนก เนาวรังษี (Natchanok Naowarangsi)* ชาติชาย ม่วงปทุม (Chatchai Muangpatom)**

จุฬามาศ จันทรศรีสุต (Julamas Jansrisukot)***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2) ศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านคำบอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 14 คน เป็นกลุ่มที่ได้โดยการสุ่มแบบกลุ่ม รูปแบบการวิจัยคือ แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน

ABSTRACT

The purposes of this research were: 1) to study and compare Mathayomsuksa 1 students' English speaking ability before and after using communicative approach supplemented with Total Physical Response, and 2) to study and compare Mathayomsuksa 1 students' motivation on English learning before and after using communicative approach supplemented with Total Physical Response. The sample consisted of 14 students studying at Bankhumborn School, Bungkan Province in the first semester of the 2012 academic year, selected by cluster random sampling. The research design was a one group pretest-posttest design.

คำสำคัญ: แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

Key Words: Communicative Approach, Total Physical Response, English Speaking Ability

* นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

** อาจารย์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

บทนำ

ในขณะที่ประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่ความเป็นประชาคมอาเซียนในปีพุทธศักราช 2558 นี้ ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงมุ่งส่งเสริมความร่วมมือด้านการศึกษากับสหประชาชาติในการสนับสนุนให้เด็กทุกคนพัฒนาสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ใช้ในการทำงานได้ อีกทั้งภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษากลางของอาเซียน แต่บัณฑิตไทยขาดทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านการพูด อ่าน เขียน ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันกับบัณฑิตจากประเทศเพื่อนบ้าน ที่คาดว่าจะเข้ามาสมัครงานในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น และในอนาคตสถานประกอบการย่อมต้องการบัณฑิตที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น (สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ, 2553)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนในโรงเรียน นับเป็นการเตรียมความพร้อมทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษที่สำคัญประการหนึ่งให้กับประชากรของประเทศ แต่ในสภาพความเป็นจริงกลับพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดยเฉพาะในด้านความสามารถในการพูด เนื่องจากนักเรียนขาดการฝึกปฏิบัติที่เพียงพอ โดยเฉพาะการฝึกปฏิบัติจริง นักเรียนมีความวิตกกังวลสูงกลัวผิดพลาด และมีแรงจูงใจค่อนข้างต่ำ ด้านปัญหาที่เกิดจากครู คือ ครูเองจริงใจกับนักเรียนมากเกินไป จึงทำให้เกิดบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ตึงเครียด และไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ทางภาษา อีกทั้ง ครูยังใช้การบรรยายเป็นภาษาไทย ซึ่งขาดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ขาดเทคนิคการสอนที่เหมาะสม และเน้นการอ่านมากกว่าการพูด

ในปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษพบว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นในเรื่องการใช้ภาษาในการสื่อสาร มีจุดประสงค์หลัก คือ 1) ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติ ทางภาษาได้สมจริงตามสถานการณ์ต่างๆ 2) ผู้เรียนเกิดความสนใจในการ

เรียนเพราะได้เรียนสิ่งที่มีความหมายต่อตนเองและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน 3) ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่นทั้งในบทบาทผู้นำและผู้ตามของกลุ่ม 4) ผู้เรียนได้ฝึกการคิดในการเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ การแก้ปัญหาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ที่เหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียน คือ การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามสถานการณ์ และตอบสนองด้วยท่าทางที่เหมาะสม และสามารถแสดงออกได้เต็มที่ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดและเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย (อันริกา ศรีชะตา, 2549)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยข้างต้น ดังนั้นผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา การใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และต้องการทราบถึงแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่จะนำแนวการสอนดังกล่าวไปปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนของตนและบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

อุปกรณ์และวิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มโรงเรียนปงไฮ-น้ำจั้น จำนวน 4 โรงเรียน ทั้งหมด 4 ห้องเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านคำบอน อำเภอเซกา จังหวัดบึงกาฬ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1

ห้องเรียน จำนวน 14 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม
(Cluster Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นนี้ประกอบ

ด้วย

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนว
การสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบ
สนองด้วยท่าทาง จำนวน 6 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง

1.2 แบบทดสอบความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษ

1.3 แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษา
อังกฤษ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถ
ในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนเพื่อ
การสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่า
ทาง ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียน
ที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลและ
ปรับปรุงเป็นระยะๆ ตามความเหมาะสมดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่ม
ตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษ และแบบวัดแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษ

2. ดำเนินการทดลองสอน ตามแผนการจัด
การเรียนรู้ที่เรียนด้วยแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
เสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เวลาที่ใช้
ในการทดลองสอน 6 สัปดาห์ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวม 18
ชั่วโมง

3. ทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับกลุ่มตัวอย่าง
โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษา
อังกฤษ และแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการจัดการเรียนรู้ โดย
การใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอน
แบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อความสามารถในการ
พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัยดำเนินการโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ
สำหรับข้อมูลทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package
for the Social Sciences for Windows) ดังนี้

1. วิเคราะห์ความสามารถในการพูดภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดย
การใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอน
แบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยการหาคะแนนเฉลี่ย
และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระหว่างก่อนเรียนและ
หลังเรียน แล้วเปรียบเทียบความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษ

2. วิเคราะห์แรงจูงใจในการเรียนภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อน
เรียนและหลังเรียน ใช้การทดสอบทีแบบไม่อิสระ
(t-test for Dependent Samples) โดยการหาคะแนน
เฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเกณฑ์การแปล
ผลคะแนนของแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษา
อังกฤษ

การอภิปรายผล

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาพบว่า ความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้
แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบ
ตอบสนองด้วยท่าทาง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตาม
สมมติฐานที่ตั้งไว้ เหตุผลสำคัญที่ทำให้นักเรียนมี
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น สรุปได้
ดังนี้

แนวการสอนเพื่อการสื่อสารสามารถ
พัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เนื่องจาก
เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนมีการพัฒนาด้าน
การพูดภาษาอังกฤษอย่างค่อยเป็นค่อยไปและอย่างถูก
ต้อง ตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนได้มี
โอกาสฝึกปฏิบัติ ทางภาษาได้สมจริงตามสถานการณ์
ต่างๆ และฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทั้งในบทบาท
ผู้นำและผู้ตามของกลุ่ม นักเรียนกลุ่มทดลองมีความ

สามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นเป็นผลมาจากการใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากการจัดการสอนพูดภาษาอังกฤษที่เน้นหน้าที่ของภาษามากกว่ารูปแบบของภาษา โดยเริ่มการสอนด้วยการเตรียมความพร้อมของนักเรียน แล้วจึงให้ตัวอย่างประโยค โครงสร้างทางภาษา ทำให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานซึ่งเป็นองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมการฝึกใช้ภาษาทั้งเป็นคู่และเป็นกลุ่มในการฝึกภาษานั้นมุ่งเน้นความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาและประสิทธิภาพของการสื่อสารนักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันในการฝึกและหลังจากนั้นนักเรียนได้ฝึกในสภาพที่สมจริงกับชาวต่างชาติ นักเรียนได้เรียนประเด็นหลักทางภาษา ได้เรียนคำศัพท์ที่ได้รับการคัดเลือกตามความจำเป็นต่อสถานการณ์ ในขั้นตอนนำเสนอ และฝึกให้นำไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Asher (1982) กล่าวว่า เมื่อร่างกายได้แสดงท่าทางกับหูที่ได้ยินคำหรือตัวภาษาไปพร้อมๆกันนั้นจะทำให้สมองรับรู้ได้ลึกซึ้งกว่า เร็วกว่า และสมองจะไม่มีวันลืมง่ายๆ ด้วย อีกทั้งยังจำจำไวยกรณ์ได้ด้วย ทั้งๆที่ไม่เคยท่องจำกฎไวยกรณ์เลย ดังนั้นการเคลื่อนไหวทางร่างกายจึงเป็นกลไกสำคัญในการรับรู้ภาษาและสามารถจดจำได้แบบยั่งยืนกว่า ซึ่งสอดคล้องกับที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง - พูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของ (Keith, 1982) พบว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและมีแรงจูงใจในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปจากการทดลองของเบเกอร์ (Baker, 1987) ว่าให้ผู้เรียนฟังจนเกิดความเข้าใจ หากเขาพร้อมที่จะสื่อสารเขาจะเคลื่อนไหว ร่างกายเป็นการตอบสนอง แล้วเริ่มพูดจากระด้างคำไปสู่วลีประโยคสั้นๆ แล้วค่อยๆ ซับซ้อนขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์

ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี หลังจากที่ได้ดูจากเพื่อน และได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุมิตรา (2535ก) ซึ่งกล่าวว่า “ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสังเกตเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและจำได้ดี”

2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่สอนโดยใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน จากผลการวิจัยทำให้สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

การจัดกิจกรรมโดยใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการจัดการเรียนการสอนที่สนุกสนานทำให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์อันดีกับผู้วิจัยและเพื่อนในห้องในการทำกิจกรรมคู่ ทำให้นักเรียนสนุกสนานทุกบทเรียนกับการทำกิจกรรมการแสดงท่าทาง การปฏิบัติตามคำสั่งในเกม การให้แสดงท่าทางประกอบเพลง สิ่งที่ได้กล่าวมาข้างต้น คือ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ทำให้ให้นักเรียน มีความกระตือรือร้น และตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดี จากการสังเกตของครูผู้สอนและผู้สังเกตการสอนพบว่า การเรียนที่สนุกสนานและกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ มารีแอน เซลเชอ เมอร์เซีย (K. Marianne Celce – Murcia, 1984) ที่ว่า การจัดกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ถ้าผู้สอนจัดการสอนในแต่ละคาบให้มีความสนุก มีความแปลกใหม่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เกิดความต้องการที่จะเรียนและมีความสุข ไม่เครียด ดังจะเห็นได้จากในระหว่างบททดลอง ครูผู้สอนได้เตรียมกิจกรรมที่เน้นการเคลื่อนไหว เกมและเพลง ที่ต้องใช้ท่าทางประกอบ ดังนั้น นักเรียนจึงรู้สึกเพลิดเพลิน และไม่รู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สมพร (2525) ที่ว่า ผู้เรียนในวัยนี้มีความเคลือบคล่องว่องไว ไม่อยู่นิ่ง ครูผู้สอน

การจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีการเคลื่อนไหว ในขณะที่ทำงาน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.61 คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้การทดสอบทีแบบไม่อิสระ

(t-test for Dependent Samples)

2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.80 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.60 และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้การทดสอบทีแบบไม่อิสระ (t-test for Dependent Samples)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

1.1 สื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญซึ่งมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นครูควรจัดเตรียมการเรียนการสอนให้พร้อมทั้งเนื้อหาและสื่อการสอนเพื่อการดำเนินการไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ภาษาท่าทาง ช่วยให้นักเรียนสนทนาภาษาอังกฤษได้ ดังนั้น ครูควรให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาระหว่างกันและกันมากที่สุด โดยเน้น

ความหมายของการสื่อสารเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และมีความเป็นธรรมชาติมากขึ้นและเพื่อให้เกิดความมั่นใจ

1.3 การสนทนาภาษาอังกฤษ ครูไม่ควรแก้ไขคำผิดให้ทุกครั้ง หากข้อผิดพลาดไม่ร้ายแรงนัก แต่ควรกระตุ้นให้นักเรียนคิดให้คิดให้รอบคอบและตอบใหม่อีกครั้ง จากนั้นครูควรเสริมแรงโดยกล่าวคำชมเชยและให้เพื่อนในชั้นปรบมือให้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป โดยใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

2.1 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่นำไปใช้ในระดับชั้นอื่นๆต่อไป

2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถในทักษะอ่านและเขียนของนักเรียนโดยใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.3 ควรมีการวิจัยถึงองค์ประกอบอื่นๆ ที่มีผลทำให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน เช่น เจตคติ ความเชื่อมั่นในตนเอง

กิตติกรรมประกาศ
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก ดร.ชาติชาย ม่วงปทุม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จุฬามาศ จันทศรีสุต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้คำปรึกษาแนะนำและตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดจนข้อคิดที่เป็นประโยชน์และดูแลให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตากรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย วรกิจเกษมสกุล ดร.ศศิธร อมรินทร์แสงเพ็ญ และ ดร.พัศดาวัน นาใจแก้ว ที่ได้กรุณาเป็นคณะกรรมการร่วมพิจารณาให้คำแนะนำ อันเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย วรกิจเกษมสกุล อาจารย์นันทนัทธวัช วนกาญจน์กุล และ อาจารย์มาโนช กลั่นฤทธิ์ ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ความช่วยเหลือ แนะนำ ให้ข้อเสนอแนะและแก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆ ในการสร้าง และตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านคำบอน คณะครูโรงเรียนบ้านคำบอน ที่อำนวยความสะดวก ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือ ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านคำบอน ปีการศึกษา 2555 ทุกคน โรงเรียนบ้านหนองแก่งทราย และโรงเรียนบ้านป่าไร่ราษฎร์สามัคคี ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือและการทดลองเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

นอกเหนือจากที่กล่าวนามมาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ขอขอบคุณ คุณวีระยุทธ ธนลาภสกุลกิจ คุณศิริเสกข์ เนาวรังษี คุณจงรักษ์ ชนุนันท์ คุณลิขิทธิ์ พุฒเขียว ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ที่คอยสนับสนุน และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ประโยชน์และคุณค่าทั้งมวลที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาทดแทนพระคุณคุณพ่อประสิทธิ์ พนาสิกุล คุณแม่นางวลี เนาวรังษี และครูอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย

เอกสารอ้างอิง

สมพร สุทัศน์. 2525. การประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ. 2553. ประชาคมอาเซียน [Electronic version]. การศึกษาไทยกับประชาคมอาเซียน. 2(1): 10.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535ก. การสอนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อันธิกา ศรีชะตา. 2549. การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่อง. ปรินญาการศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

Asher, JJ. 1982. Learning A Second Language Through Commands. The Second Field Test. The Modern Language Journal. 76(1): 14-26.

Baker, J. 1987. Techniques and Principles in Language Teaching. Oxford: Pergamon.

Johnson, K. 1982. Communicative Syllabus Design and Methodology. Pergamon : Pergamon.

Marianne K, & Murcia C. 1984. Direct Approaches in L2 Instruction . A Turning Point in Communicative Language Teaching, TESOL Quarterly 31. 4-6.